

Foerk által önkényeskedés nem történt. A másik indítvány fölött pedig azért, mert fölöslegesen tartja a Maros-tói földek megvásárlását és különben sincs rá pénz.

A szegedi községi óvóiskolák államosításának nagyfontosságú ügyét is a holnapi közgyűlés tárgyalja. A kultuszminiszter leiratot küldött a városnak, amelyben *hajlandónak nyilatkozik az óvóiskolák államosítására*, de ezzel szemben azt kívánja, hogy a város építse föl az óvóiskolákat és az óvónői lakásokat és kötelezze magát a dologi kiadások fedezésére, míg az állam a személyi kiadásokat fedezné. Így a város évenként mintegy 40—50,000 korona tehertől szabadul meg. A tanács a közgyűlést előkészítő ülésében úgy határozott, hogy a kultuszminiszter ajánlatát elfogadja, csupán arra kéri, hogy az óvónői lakásokat — amiket a város épített föl — a lakbéréket a város szedhesse. Ha a tanácsnak ehhez az előterjesztéséhez a közgyűlés hozzájárul és a miniszter is elfogadja ezt, akkor szeptemberben az óvóiskolákat már államosítják és a meglévők mellé *tizennégy új óvóiskolát* állítanak föl.

A vásárcsarnok ügyében azt az előterjesztést viszi a tanács a közgyűlés elé, amit a jogügyi és műszaki bizottságok tettek, tudniillik 8000 koronáért megvételre ajánlják Strasser Albert terveit.

Győznek a mexikói kormánycsapatok.

A Daily Mail mexikói távirata szerint a kormány csapatai újra győzelmet arattak a forradalmárokon. Durangó közelében volt a nagy harc, amelyben a forradalmárok közül *hatszázan elesetek, háromszázan* fogságba jutottak. A kormánycsapatok vesztesége csekély volt. A kormánycsapatoknak ezenkívül *sikerült elfogni hét vonatot*, amelyek élelmiszert és lövészert szállítottak a forradalmároknak.

Aki börtön helyett fegyházat akar.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi törvényszéken ma olyan jelenet játszódott le, amely nemcsak a bírói és ügyvédi körökben hatott a szenzáció erejével, hanem mindenütt figyelmet kelthet. Ugyanis amikor egyik vádlottat börtönre ítélték, a vádlott tiltakozott, illetve súlyosbításért fölébbezett. Az elnök kérdésére azután indulatosan vallotta be, hogy *Magyarországon a fegyházakban sokkal jobb dolguk van a raboknak, mint a börtönökben*, úgy, hogy a börtönbüntetés voltaképpen súlyosabb, nehezebben elviselhető, mint a fegyház.

Parlaty János az érdekes fölébbező. Harmincyok éves. A foglalkozását nehéz meghatározni. Volt egy izben munkás is, így ezt vallotta be foglalkozási águl. Eléggé intelligens, makói lakos, aki azonban az egész országot bejárta és évtizedek óta csalásból él. A csalás mesterségében kitűnő tehetség, bár ezt a mai törvényszéki tárgyaláson kétségbe vonták, mivel Parlatyt összesen *tizennégy esetben* leplezték le sikerrel és ítélték el mindannyiszor. Az ország legtöbb vidékén ült már, különféle börtönökben, majd fegyházakban.

Legutoljára a múlt év őszén fogták el működés közben. Makón élt és Csanád megye községeit járta. Kiváltképen Magyarcsanád utcáin hódított, ahol földbirtokosnak adta ki magát s csalta az embereket. A beidézett tanúk egyértelműleg ismerték be, hogy Parlaty nagyon ért ehhez a mesterséghez és ők a hatósági emberek nélkül nem mertek volna még csak arra gondolni se, hogy csaló körmei közé kerültek. Voltak olyan családok is Csanádban, akik őtől várták sorsuk jobbra fordulását.

Parlaty János beismerte, hogy ismét csalt. Azzal védekezett, hogy annyira elszokott már a becsületes munkától, hogy kénytelen így ekzsztálni, ha élni akar.

— Hányszor volt büntetve? — kérdezte Rigó Endre elnök.

— Ha jól emlékszem, tizennégyszer.

— És mindig csalásért?

— Iyesfélékért.

A bíróság rövid tanácskozás után *másfélvi börtönre* ítélte.

— Megnyugszik az ítéletben? — kérdezték Parlatytól.

— Nem! — volt a felelet. — Fölébbezést jelentek be.

— Talán nem elég súlyos magának? — kérdezték újra, kissé gunnyal.

— Ugy van: *súlyosbításért felebbezek. Engem ne ítéljenek börtönre, én fegyházat akarok*, nem bánom, ha legalább két évi lesz is.

— De hisz a fegyház súlyosabb, mint a börtön!

Parlaty fölkacagott:

— Dehogy; én csak jobban tudom, mint az urak. Megtapasztaltam a börtönöket és a fegyházakat és mondhatom, a börtönben rosszabb a koszt, a fekhely és a napi program, nincs is az embernek akkora tekintélye.

Igy beszélt s a fölébbezést elfogadta a bíróság. Még majd csakugyan fegyházba teszi Parlaty Jánost, a börtön helyett, ahogy kívánta...

Sorfolat állnak a Kálvária-utcán.

(Saját tudósítónktól.) Déli egy óráig az árvaház növendékei mennek és jönnek. Egy óra után a nagyobb szegények sorosak, a nagyobb árvák. Szegednek a Kálvária-utca a legkedvesebb utcája, pedig itt találkozik a legtöbb szegényárva. Különösen az izei fagyban.

Január 2. óta a város ingyenkenyeret osztogat ki azoknak, akik mérhetetlen keservükben jelentkeznek. Előttünk Somogyi Szilveszter dr. főkapitány jelentése. E szerint az árvaház udvarán délután 3 órakor ingyenkenyérkiosztás.

Az első tizenkét napon 6355 kilogramm kenyeret osztottak ki, 1334 korona értékben.

— Aztán még hidegebb lett, — írja a főkapitány ur jelentésében és hozzáfűzi: — a második tizenkét napon már 8253 kilogramm kenyeret osztottak ki, 1773 korona értékben.

És azóta is hidegebbek már a napok s az éjszakák.

Naponkint ezer ember jelentkezik ingyenkenyérre, — mondja a hivatalos irás.

Most csak azt jó volna tudni, hány ezer az olyan, aki nem jelentkezik, aki még ingyenkenyeret se kap minden délután. Vagy talán ezt nem is volna olyan jó tudni.

Naponkint ezer ember áll sorfolat. Az árvaház körül s a tulsó oldalon színes, élő sövény. A rongyok színesek rajtuk és tényleg az övéké is élet. Tébolyító az egész — viszont nem szabad: mert fölösleges ma már a szegénységről írni. Ma már az az érdekes, ha valaki nem szegény.

Amint sorfolat állnak és úgy várnak, beszélgetnek is. Egy-egy szőföslány áttör a monoton zümmögésen.

1. Az uram még tavaly meghalt; négy gyerek, ez a karom a legkisebb.

2. Nem birtam tovább, ma én is idejutottam.

3. Nézze, mindnyájan itt, akik vagyunk... csak márciusig adnának a jó emberek.

4. Örülünk, hogy ezt is kapjuk!

5. Nekem senkim sincs.

6. Az éjjel volt a leghidegebb, a gyerekek rittak, az uram nem feküdt le hajnalig és azt mondta, hogy muszáj már lopni.

7. Na ne ríjjon, mit szóljak én?

8. Már akármilyen munkát vállalnék.

9. Nézzétek, a bögyös Rozi, — már ő is ide jutott?

10. Megfagyunk itt.

11. Tegnap két darab kenyeret vittél — vigyázz, megfognak! Es akkor —

12. De sokat tudnak beszélni! Örülök, hogy élek.

13. Többet nem jövök ide.

Minden szám egy-egy embert jelent. Minden mondat szintén embert: egy-egy sort.

Ha valaki egy mondatot őszintén, leplezetlenül kimond, elárulja az egész életét. De miért csak ezer árulja el a százezer közül? És miért csak egy mondatban, avagy egy gesztusban, illetve csak a hallgató megjelenésben!

Azt mondja ma a főkapitány, hogy csak február közepéig lehet fentartani az ingyenkenyér kiosztást. Nincs kenyér tovább, nincs kenyérre való.

Hát legyen! Akárhogy. Még ha a várostól és a társadalomtól úgy kell erőszakkal elvenni, még akkor is legyen!

Szalay János.

Hirdessen a Délmagyarországban!

SÁRGA CSIKÓ

KORZÓ MOZI